

Hồi 2

Thương Gia Bảo chạm trán kẻ thù

Từ Tranh tuyệt nhiên không sợ hãi chi hết. Gã vẫn tay không thi triển Tra Quyền để đấu với võ quan. Có điều gã ứ kỵ binh khí của đối phương sắc bén nên phần né tránh nhiều hơn phần tấn công.

Mã Xuân Hoa thấy tên võ quan mặt mũi hung ác có ý đánh liều mạng chứ không phải cuộc tử đấu tầm thường nên trong lòng cô không khỏi hồi hộp.

Thiếu phụ kéo tay áo cô nói :

-Chúng ta đi thôi ! Ta không ưa coi những kẻ phóng quyền múa kiếm.

Trước tình thế này, Mã Xuân Hoa khi nào chịu bỏ đi. Cô đáp :

-Chúng ta hãy coi một lúc nữa đã.

Thiếu phụ cau mày rồi bỏ đi một mình.

Thương Bảo Chấn ngưng thần theo dõi thế đao của võ quan lại chú ý đến Từ Tranh vừa né tránh vừa tấn công. Chàng ngấm ngấm cầm kim tiêu trong tay để chờ xem hễ thấy tên võ quan vung đao giết người là chàng ra tay giải cứu.

Từ Tranh hai mắt nhìn chăm chặp vào lưỡi đao. Thanh đao hươi qua phía đông, gã đưa mắt ngó về phía đông. Mũi đao liệng sang mé tây, mắt gã cũng nhìn theo phía đó. Hễ đao chém tới trước mặt, gã liền lùi lại đồng thời vung cước đá vào cổ tay địch nhân.

Hà Tư Hào xoay đao quét xuống dưới chân, Từ Tranh vươn tay đấm mạnh một cái vào sống mũi đối phương.

Hà Tư Hào trúng quyền đau điếng người, chồm tay chặm lại, Từ Tranh liền vung tay trái chụp được cổ tay mặt hắn rồi vặn đi một cái đoạt lấy thanh yêu đao.

Hà Tư Hào sợ gã thuận đà chém tới nhảy lùi lại. Hắn giơ tay lên vuốt mặt thấy đầy máu tươi.

Từ Tranh liệng thanh yêu đao xuống đất nói :

-Người còn làm chi kẻ đui mắt để thóa mạ người ta nữa hay thôi ?

Hà Tư Hào thẹn quá, không dám nói gì.

Thương Bảo Chấn nắm lấy vạt áo đằng sau Từ Tranh kéo gã lùi lại và đưa mắt ra hiệu. Từ Tranh chưa hiểu ý. Chàng liền lớn tiếng hô :

-Hai bên tử đấu bất phân thắng bại. Hay lắm ! Võ công hai vị e rằng tương tự như nhau. Tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Từ Tranh vội hỏi :

-Sao... sao lại bảo là chưa phân thắng bại ?

Thương Bảo Chấn đánh trống lấp :

-Võ công của hai vị đều có chỗ độc đáo, Tra Quyền của Từ huynh cực kỳ thuần thực. Thái Cực Đao của Hà đại nhân lại càng lợi hại. Từ huynh may mắn không việc gì. Nhưng về công phu chân thực mới suýt soát ngang bằng Hà đại nhân.

Chàng vừa nói vừa lấy khăn lau máu cho Hà Tư Hào.

Từ Tranh toan cãi lại thì Mã Xuân Hoa cất tiếng gọi :

-Sư ca ! Đừng dây lời với y nữa. Chúng ta đi thôi.

Từ Tranh đánh Hà Tư Hào được hai quyền trong lòng cũng đã nguôi giận nhưng gã thấy Thương Bảo Chấn ăn nói hàm hồ ra chiều bênh vực đối phương và tựa hồ coi gã võ công còn kém Hà Tư Hào thì trong lòng bực bội lắm. Nhưng nể anh ta là gia chủ nên chàng nén lòng làm vui nói :

-Sư muội ! Em không được xía vào chuyện của ta. Coi chừng mất lòng công tử đấy.

Thương Bảo Chấn nhìn hai người cười nói :

-Từ đại ca ! Võ công của đại ca còn cao thâm hơn gấp mười viên thị vệ kia. Tiểu đệ thán phục vô cùng !

Từ Tranh nghe chàng khen mình, trong lòng rất khoan khoái liền gạ chuyện hỏi:

-Công tử rèn luyện công phu thuộc môn phái nào ?

Thương Bảo Chấn đáp :

-Tiểu đệ mới học ghê chưa hiểu gì hết, không đáng kể là công phu của môn phái nào. Vừa rồi, Từ đại ca dùng chiêu quyền hạ đối phương. Có phải thế này không ?

Chàng nói rồi đưa chân phải ra, vung quyền bên tay mặt đánh tới. Bàn tay trái đưa lên đỡ cánh tay mặt.

Từ Tranh vừa rồi nhờ chiêu đó mà thủ thắng. Gã thấy chàng hỏi tới chiêu đặc ý của mình dĩ nhiên cao hứng phi thường liền đáp :

-Chiêu này có hai câu khẩu quyết " Lục hải nghinh môn tam bất cố, phách quyền khiêu đả bất dung khoan ".

Gã vừa đọc hai câu ra khỏi cửa miệng chợt nhớ tới đây là tâm pháp bí truyền của sư môn sao lại tiết lộ cho người ngoài biết ? Gã liền đổi giọng :

-Công tử ra chiêu rất đúng. Chính như vậy đó.

Thương Bảo Chấn hỏi :

-Lục hải nghinh môn tam bất cố là thế nào ?

Từ Tranh ấp úng đáp :

-Cái đó... tại hạ cũng quên mất rồi.

Gã không quen nói dối, nói câu này rồi mặt đỏ bừng lên.

Thương Bảo Chấn biết gã không chịu giải thích cũng không hỏi nữa. Chàng chỉ lựa gió theo chiều rồi ngổ ý kết giao khiến cho gã cao hứng phi thường, tưởng chừng bay bổng lên tận tầng mây.

Từ Tranh nói :

-Thương lão đệ ! Chúng ta đừng khách sáo nữa. Lão đệ thử đi một đường quyền cước cho ta coi. Nếu còn chỗ nào chưa đến nơi ta sẽ giải thích. Có thể cuộc giao kết bữa nay mới khỏi uống.

Thương Bảo Chấn cả mừng đáp :

-Nếu vậy còn gì hay bằng ?

Chàng liền đi một đường quyền trong sảnh đường, sử mười hai chiêu Đàm Thoái.

Những đường quyền nào chàng sử dụng thuần thục nhưng quyền đánh không nhanh, chân bước tới hồi hợt. Dù áo bào phát phới, tư thế rất ngoạn mục song lúc lâm sự cùng người động thủ thủ chàng ăn thua gì.

Từ Tranh ngấm ngầm lắc đầu chờ Thương Bảo Chấn đi xong chiêu " Thập Nhị tế ngư vọng nguyệt chuyển hồi hoàn ", gã không nhịn được thở dài nói :

-Huynh đệ ! Ta nói thẳng huynh đệ đừng buồn. Lệnh sư đã làm cho huynh đệ lỡ việc rồi.

Gã toan giải thích bỗng thấy Mã Xuân Hoa đứng ngoài cánh cửa sảnh đường thò đầu vào gọi :

-Sư ca ! Gia gia kêu sư ca đó.

Từ Tranh vội cáo biệt Thương Bảo Chấn chạy về sảnh đường. Gã thấy bên đông lửa thêm hai người mới vào ẩn mưa. Một người cụt tay phải, trên mặt có vết sẹo dài từ lông mày bên hữu đi qua sống mũi xuống tới khóe miệng bên trái. Dưới ánh lửa, mặt mũi người này coi càng khủng khiếp. Còn người nữa là chú nhỏ mới mười ba, mười bốn tuổi, người gầy nhom, nước da vàng ửng. Cả hai cùng quần áo lam lữ.

Từ Tranh nhìn hai người một cái rồi không để ý nữa, đi thẳng tới trước mặt Mã Hành Không cất tiếng hô :

-Sư phụ !

Mã Hành Không sa sầm nét mặt khẽ hỏi :

-Người vào nhà trong làm gì lâu thế ? Lại phô trương võ nghệ phải không ?

Từ Tranh đáp :

-Đệ tử không dám thế. Chủ nhân họ Thương ở đây tiêu pháp rất hay không ngờ về đường quyền cước chẳng thành tựu một tý gì.

Mã Hành Không nói :

-Thằng lỏi ngu ngốc này ! Người bị người ta lừa gạt đó. Một chút bản lãnh kém cõi như ngươi thì hai tên cũng không địch nổi người ta đâu.

Từ Tranh ười đáp :

-Cái đó e rằng chưa chắc. Sư phụ y dạy mười hai đường Đàm Thoái chỉ phô trương cho ngoạn mục chứ chẳng dùng được việc gì.

Mã Hành Không hỏi :

-Người có biết sư phụ y là ai không ?

Từ Tranh rất lấy làm kỳ nghĩ bụng :

-Sư phụ chưa gặp mặt anh hùng họ Thương lần nào, cũng không coi y luyện trường quyền mà sao lại biết cả sư phụ y là ai ?

Gã liền đáp :

-Đệ tử không rõ, chắc cũng là hạng tầm thường.

Mã Hành Không cười lạt hạ giọng trầm trầm nói :

-Hạng tầm thường ư ? Hừ ! Mười lăm năm về trước, sư phụ người bị lão chém một đao, đánh một chưởng phải dưỡng thương ba năm mới lành. Nhân vật đó là ai?

Từ Tranh kinh ngạc hỏi :

-Bát Quái Đao Thương Kiếm Minh.

Mã Hành Không đáp :

-Đúng rồi. Thương Kiếm Minh là người huyện Võ Định, tỉnh Sơn Đông. Nơi đây thuộc huyện Võ Định, chủ nhân lại ở họ Thương. Chúng ta chạy bừa vào ẩn mưa, lúc ban đầu không để ý. Người thử coi xem trên tường nhà vẽ cái gì kia ?

Từ Tranh ngẩng đầu lên nhìn thấy đồ hình bát quái thiếp vàng vẽ vào tường nhà. Bất giác gã giật mình kinh hãi vội nói :

-Sư phụ ! Chúng ta chạm phải cừu gia trong nhà này rồi.

Mã Hành Không lạnh lùng đáp :

-Người bất tất phải hoang mang. Thương Kiếm Minh đã bị người ta hạ sát.

Từ Tranh nghe sư phụ nói tới ngày trước lão đã bị đại bại về tay Bát Quái Đao Thương Kiếm Minh, một nhà hào trưởng ở Sơn Đông. Đó là một điều nhục nhã vô cùng của sư môn. Sau sư phụ không nhắc tới, gã cũng không dám hỏi nhiều. Không ngờ Thương Kiếm Minh đã chết rồi.

Gã khẽ hỏi :

-Phải chăng lão nhân gia đã trả thù ?

Mã Hành Không hừ một tiếng ngắt lời :

-Bản lãnh Thương Kiếm Minh không phải tầm thường. Ta có luyện võ công công bao lâu nữa cũng không bằng y thì giết y thế nào được ?

Từ Tranh rất lấy làm kỳ hạ lại hỏi :

-Vậy ai đã giết lão ?

Mã Hành Không đáp :

-Chính là hai người vẽ hình trên mộc bài làm đích cho thiếu niên đó phóng tiêu đã hạ sát Thương Kiếm Minh.

Từ Tranh trở mắt ra hỏi :

-Hồ Nhất Đao và Miêu Nhân Phượng ư ?

Mã Hành Không gật đầu. Vẻ mặt lão ủ rũ cũng như chiều trời thảm đạm ở bên ngoài.

Bình nhật Từ Tranh rất khâm phục sư phụ. Gã cho là trên đời hiện nay hiếm có người bản lĩnh cso hơn Bác Thắng Thần Quyền Mã lão tiêu đầu. Ngờ đâu còn có người võ công cao thâm hơn cả Thương Kiếm Minh. Gã không khỏi kinh ngạc khẽ hỏi :

-Hồ Nhất Dao và Miêu Nhân Phượng là những nhân vật nào ?

Mã Hành Không đáp :

-Võ công của Hồ Nhất Dao mạnh hơn ta gấp mười lần. Đáng tiếc là y đã chết mười mấy năm trước đây rồi.

Từ Tranh thở phào một cái hỏi :

-Chắc y chết vì mắc bệnh phải không ?

Mã Hành Không đáp :

-Y bị người ta hạ sát.

Từ Tranh dương cặp mắt tròn xoe hỏi :

-Hồ Nhất Dao đã ghê gớm như vậy thì còn ai hạ sát được y ?

Mã Hành Không đáp :

-Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng.

Mười ba chữ " Đả Biến THIên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng " đọc lên bằng thanh âm nhỏ bé mà nghe rất oai nghiêm.

Từ Tranh tưởng chừng trái tim chìm xuống. Gã toan hỏi nữa thì đột nhiên vắng nghe có tiếng có ngựa vang lên ở ngoài cửa. Mười mấy con ngựa dưới trời mưa rào đang tung vó ầm ầm chạy tới.

Chàng thanh niên anh tuấn và thiếu phụ xinh đẹp nghe tiếng vó ngựa liền đưa mắt nhìn nhau. Dường như hai người gắng ngượng trấn tĩnh nhưng nỗi kinh hoàng vẫn lộ ra ngoài mặt.

Thanh niên kéo tay thiếu phụ di chuyển chỗ ngồi tựa hồ sợ lửa nóng quá phải lui ra xa thêm một chút.

Mười mấy con ngựa chạy tới trước cửa trang thì dừng lại.

Bỗng nghe mấy tiếng huýt còi. Bảy, tám con ngựa liền quanh ra phía sau trang.

Mã Hành Không nghe tiếng còi thì đột nhiên biến sắc khẽ nói :

-Chuẩn bị đi.

Từ Tranh phấn khởi tinh thần, tiếng nói hơi run hỏi :

-Những ai đến đó ?

Mã Hành Không không trả lời lớn tiếng hô :

-Các anh em bảo vệ tiêu xa.

Tiếng hô vừa dứt, bọn người bảo vệ rối loạn cả lên. Chúng biết là có bọn cường nhân phe Hắc Đạo đến cướp tiêu xa.

Hai vị tiêu đầu và năm tên chạy cờ hiệu chỉ huy bọn xa phu kéo sát mười mấy cỗ xe tiêu liền vào một chỗ.

Mã Xuân Hoa lại lộ vẻ hoan hỷ rút thanh Liễu diệp đao ra hỏi :

-Gia gia ! Bọn này ở đâu tới ?

Mã Hành Không chau mày đáp :

-Chưa biết.

Rồi lão tự nói một mình :

-Đám bằng hữu này lạ quá. Nói đến là đến.

Lão vừa dứt lời đã nghe những tiếng bình bình trên bức tường vây. Tám đại hán mình mặc áo đen, tay cầm khí giới nhảy lên đầu tường đứng thành hàng chữ nhất.

Mã Xuân Hoa giơ tay lên muốn phóng tụ tiễn ra, Mã Hành Không vẻ mặt nghiêm trọng khẽ quát :

-Không được hồ đồ ! Phải coi mắt ta ra hiệu mà hành động.

Tám đại hán áo đen đảo mắt nhìn mọi người trong sân đường chẳng nói năng. Bình một tiếng ! Cánh cổng bị đẩy ra. Một hán tử tiến vào. Người này mình mặc áo bào màu lam, y phục cực kỳ hoa lệ nhưng mặt dơi tai chuột, dáng điệu xấu xa. Vẻ người không tương xứng với y phục chút nào.

Hắn ngẩng đầu trông chiều trời thấy mưa như trút nước lại bất tiếng cười khanh khách. Hắn chỉ đầu ngón chân xuống vọt qua sân vào tới cửa sảnh đường. Thân pháp cực kỳ mau lẹ. Mưa to là thế mà chỉ thấy mấy giọt mưa đọng trên đám lông mày.

Từ Tranh và Mã Xuân Hoa trước vẫn không để ý đến người này, đột nhiên thấy hắn thi triển khinh công mới đem lòng úy kỵ, liếc mắt nhìn Mã Hành Không.

Mã Hành Không tay cầm rọc tẩu hút thuốc lào, chấp lại hỏi :

-Xin tha thứ cho lão hán mắt kém chưa kịp bái kiến. Tôn tính đại danh là gì ? Quý trại ở đâu ?

Thiếu chủ nhân Thương Gia Bảo là Thương Bảo Chấn lúc nghe tiếng võ ngựa vang lên đã ngậm dấu kim tiêu, lưng đeo lợi đao, chạy ra trước sảnh đường. Chàng thấy tên tướng cướp tay đeo nhẫn bích ngọc, mình mặc áo trường bào, những khuy bằng vàng lóng lánh. Tay trái hắn cầm ống thuốc bằng ngọc phỉ thúy, bên mình không đeo binh khí. Hắn ăn mặc như một nhà phú thương mới quật khởi. Hắn đáp :

-Tại hạ là Diêm Cơ. Phải chăng lão anh hùng là Bách Thắng Thần Quyền Mã Hành Không ?

Mã Hành Không chấp tay nói :

-Lão hán không dám. Cái ngoại hiệu này là do bạn hữu giang hồ tặng cho thêm chút hư danh, chẳng có chi đáng kể.

Lão tự hỏi :

-Diêm Cơ là ai ? Sao ta chưa từng nghe nói tới nhân vật mang tên hiệu này trên chốn giang hồ ?

Diêm Cơ cười khanh khách trở vào bầy hán tử áo đen đứng trên đầu tường nói :

-Anh em tại hạ nhìn đối đã mấy ngày, mong được mã lão anh hùng cho một bữa.

Mã Hành Không đáp :

-Diêm trại chủ dạy quá lời. Tranh nhi ! Người lấy năm chục lượng bạc để Diêm trại chủ thưởng cho anh em.

Lão hành động theo quy củ giang hồ nhưng xem chừng thanh thế đối phương quyết không thể thu xếp cho ổn bằng năm chục lượng bạc.

Quả nhiên Diêm Cơ cười ha hả nói :

-Mã lão anh hùng làm nghề bảo tiêu mỗi chuyến hàng được ba chục vạn lượng. Nhân giới của Diêm mỗ này tuy bé nhỏ nhưng cũng coi năm chục lượng bạc không vào đâu.

Mã Hành Không bụng bảo dạ :

-Thằng cha này lấy tin tức ở đâu mà nhạy như thế ? Sao hẳn biết rõ mỗi chuyến bảo tiêu mình kiếm được ba chục vạn lượng ?

Lão chau mày nhưng vẫn nói theo giọng lễ luật giang hồ :

-Mã mỗ chẳng có bản lãnh gì, chỉ trông vào bạn hữu giang hồ nể mặt mà thôi. Bữa nay mới được bá kiếm Diêm huynh nhưng chúng ta chẳng gặp nhau đây thì sẽ gặp nhau nơi khác. Mã mỗ lấy làm hân hạnh được kết giao cùng người bạn mới. Không hiểu Diêm huynh muốn dạy bảo thế nào ?

Diêm Cơ đáp :

-Dạy bảo thì không dám nhưng tại hạ bản tính thấy tiền là sáng mắt ra. Ba chục vạn lượng bảo tiêu đã gửi thấy rồi không lấy thì e rằng tổn thương đến âm đức. Nhưng Mã lão tiêu đầu một điều kêu bằng hữu, hai điều kêu bằng hữu, vậy tại hạ chỉ lấy một nửa tức là mượn mười lăm vạn bạc để ăn tiêu.

Rồi hẳn không chờ Mã Hành Không trả lời đã vẫy tay một cái.

Những đại hán đứng trên tường nhảy xà xuống chạy đến cửa sảnh đường. Một tên hỏi :

-Lấy hết hay sao ?

Diêm Cơ đáp :

-Không. Lấy một nửa thôi còn lưu lại một nửa. Cái gì cũng phải cho công bằng, chia nhau mỗi người một phần.

Bọn đại hán dạ ra nôi chạy lại bên xe tiêu.

Mã Hành Không nổi giận đùng đùng. Nhưng lão thấy bọn đại hán ở trên tường nhảy xuống chân tay chậm chạp, chẳng có ai là cao thủ cả. Lão không lo gì nữa liền lạnh lùng hỏi :

-Diêm huynh đối xử như thế này chẳng là cạn tàu ráo máng ư ?

Diêm Cơ ngạc nhiên hỏi lại :

-Sao lại cạn tàu ráo máng ? Diêm mỗ đã bảo lấy một nửa còn để lại một nửa kia mà ? Thế mà bọn tại hạ công bằng lắm rồi.

Từ Tranh không nhịn được tiến lên hai bước trở vào mặt Diêm Cơ hỏi :

-Các người là bọn Hắc Đạo từng qua lại giang hồ chẳng lẽ chưa từng nghe thấy oai danh của Phi Mã tiêu cục ư ?

Diêm Cơ đáp :

-Đây là lần đầu tiên ta mới nghe thấy.

Hắn rùng mình một cái là vọt tới phía hữu nhà sảnh đường. Hắn nhổ cây cờ của Phi Mã tiêu cục cắm trên xe, bẻ cán cờ gãy làm hai đoạn liệng xuống đất rồi giẫm chân lên lá cờ.

Hành động này là phạm đến điều cấm kỵ trên chốn giang hồ. Chuyện cướp tiêu thường xảy ra những khi có hành động quyết liệt như vậy. Trừ trường hợp hai bên có mối tử thù mới ăn thua đến tính mạng.

Bọn người bảo tiêu thấy vậy la ó vang trời.

Từ Tranh không nói nữa, xông lại ra chiêu Khoá Bộ Kích Chưởng. Tay phải gã phóng chưởng đánh mạnh vào ngực đối phương.

Diêm Cơ né mình tránh khỏi rồi quát hỏi :

-Tiểu tử ! Người muốn đánh nhau ư ?

Hắn hạ thấp bàn tay trái chụp vào cổ đối phương.

Từ Tranh liền biến chiêu thành Hậu Sáp Bộ Bài Chưởng. Tay trái gã móc về phía sau, tay mặt đâm ngược lên nhằm vào hàm dưới địch nhân.

Diêm Cơ nghiêng đầu đi. Tay mặt vùng quyền đánh xuống. Thoi quyền này rất lẹ. Từ Tranh vội nghiêng đầu né tránh.

Bình một tiếng. Vai gã đã trúng đòn. Quyền lực trầm trọng làm gã chấn động đau nhói cả trước ngực.

Chân gã bước lảo đảo suýt nữa té nhào. May gã thân tráng lực cường mà bộ đứng vững lại được.

Từ Tranh lại biến thành chiêu Phúc Thoái Xuyên Chưởng, gã lún thấp người xuống, co chân lại ngồi chồm hồm. Tay trái phóng chưởng đánh ra. Đó là phép tá lực phản công, một chiêu thức rất cao minh về Tra Quyền.

oOo